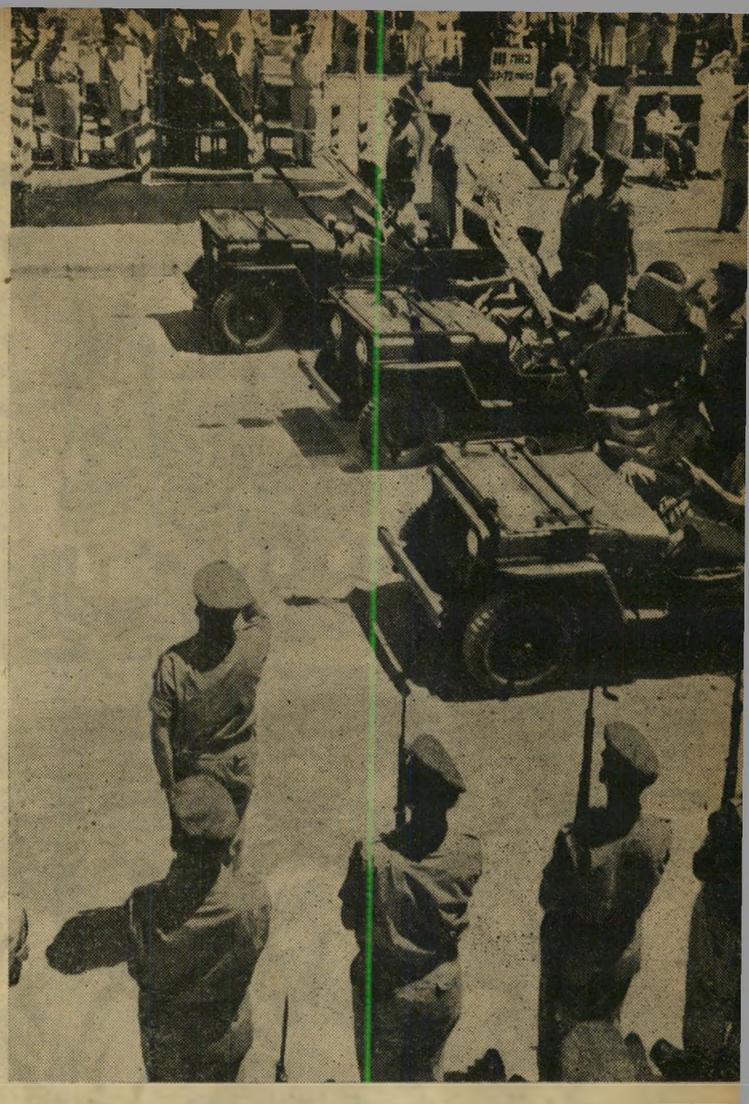

ההתחלה

דגל צה"ל כבר הועבר מחיל האויר לחיל הרגלים. עתה מתחיל המיצעד. והחטיבות של צה"ל. נושא הנס יושב ליד הנהג. מאחור מצדיעים רב־סרן וסמל לעומדים על במת ההצדעה (בפינה העליונה שת התמונה משמאל). המשיבים להם בהצדעה.

נא להיכנס פנימה

ברחבה שממול במת ההצדעה מגיעה ההתלהבות לשיאה. דוד בן־גוריון ורעיתו זה עתה הגיעו. כל אחד ואחד משתדל ללחוץ את ידו או לפחות לראותו. הק שרשרת משטרה צבאית יכולה להתגבר על הזרם האנושי. היתה זאת שעתו הגדולה של ב. ג'., שבחר לשבת בין נכי מלחמת השחרור.

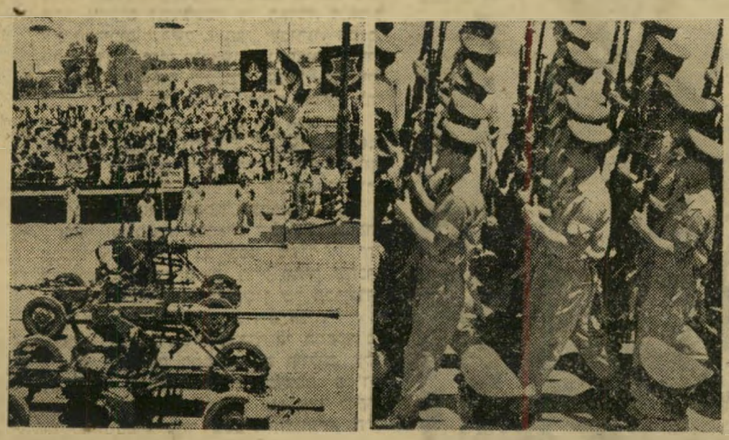

קנה מול קנה

בתנועות קצובות וחדות, מדגלת יחידת המשטרה הצבאית את נשקה (ימין), תוך כדי צעידה. קני התותחים האנטי־אוויריים (שמאל), לעומת זאת נשארו מונמכים. אבל גם עשו רושם לא פחות עז. הפלדה, והאדם השולט בה התחשלו והיו לגוף מוצק ואיתן אחד. לשמירת ישראל והגנתה.

ליד הבמה, 10.00

חם.

המכובדים יושבים על הבמה, משקיפים סביב בסקרנות רבה. גם המקומות על הבמה חולקו לפי מידת־היחוס — מיוחסים מסוג א' במרכז, ליד במת ההצדעה, מיוחסים מסוג ג' באגפים.

כל מכובד מנסה לתהות על קנקנם של שכניו. אכזבה גמורה. איש אינו מבין במה הייחוס של שכנו. כל אחד בטוח ששמו אותו בטעות בין ערב־רב סחות מיוחס.

מחיאות כפיים. השגריר הסובייטי ופמ־לייתו. הקהל רוצה להראות לו שעל אף חט־אי הסובייטים בשנה האחרונה הכל נסלח. איש לא מחא כף לאמריקאים. אין צורך.

הדיפלומטים יושבים בגוש אחד. הם כבר מזיעים. החיילים, בבגדי הקיץ הקלים, מרח־מים עליהם. אילה מקצוע ארור המחייב את בעליו להתהלך בחליפות כהות־כבדות ביום כזה!

בקצה העיר רמלה, 10.05

חם.

הלחץ על הגדרות גובר. על גגות הבתים הוצבו שוטרים לשמור שאיש לא יעלה ע־ליהם. הבתים ישנים, לרוב בניינים ללא עמו־דים. הצטופפות רבה עליהם עלולה למוטט אותם. גם הצבא לא היה שמח ביותר מבחירת מקום המיצעד: הרחובות צרים והטאנקים, למשל, יצטרכו לעבור בטור אחד.

שטח הריכוז, 10.10

הסרן האחראי לשטח־הריכוז עובר על אופ־נוע ומודיע: 20 דקות לשעת האפס. סרט האספלט השחור מתכסה בחאקי. נגמר הצח־צוח, נגמר השיפשוף. לטובה או לרעה, נו־סיע בפני הקהל כפי שאנו.

ליד הבמה, 10.15

ההומור של המחזה מסופק על־ידי התיי־רים.

אפשר להבחין בהם מקילומטרים. אלי־פית מוזרות. כובעים מוזרים. שמלות ארו־כות ומוזרות.

הם עובדים קשה. הם שילמו מחיר יקר עבור השתתפותם בהצגה, ומנוי וגמור איתם לקבל את תמורת כספם. אחדים מצלמים בלי הרף, למען יוכלו להוכיח לילדיהם ב־בית כי היו כאן, ברגע היסטורי זה. האחרים פשוט יושבים מול הבמה, כשעיניהם פקוחות לרווחה, לבל יחמיצו אף פרט קטן אחד.

אחד הביא עמו רשת מלאה תפוזים. אחר נושא בקבוק־תרמוס, מלא קפה ולחמניות. כמו בפיקניק.

אתה מחייך עליהם, עד שעולה בלבך לפתע, הפאתוס העמוק של הענין. בשבילם, חייל יהודי, מדים יהודיים, כל הדגלים האלה וסמ־לי החטיבות, הם חוויה. בבית, בחנות הבג־דים בברוקלין, הם יהודים קטנים, המרגישים בכל רגע בבוז העמוק של שכניהם המדינה מספקת להם את רגש־הגאווה, בחוויות ארו־זות וחתומות.

ליד הבמה, 10.20

מחיאות כפיים סוערות. ראש־הממשלה? הנשיא? לא. האזרח דוד בן־גוריון, שדה־בוקר.

שום במאי לא יכול היה לביים את הרגע בהצלחה רבה יותר. ב. ג'., קטן ושופע עליזות, בבגדי חאקי מקומטים, שזוף כראוי. לידו פולה, בכובע שחור אדיר ושמלה קיצית כהה, עליזה הרבה פחות. לידם משה רשקס, מזכיר איגוד נכי המלחמה. ב. ג'. תופס את מקומו בין הנוכים.

ליד הבמה, 10.30

לפני כמה דקות באו ראש הממשלה, שר־הבטחון והרמטכ"ל, עם נשותיהם. עתה בא הנשיא, במכונית פתוחה.

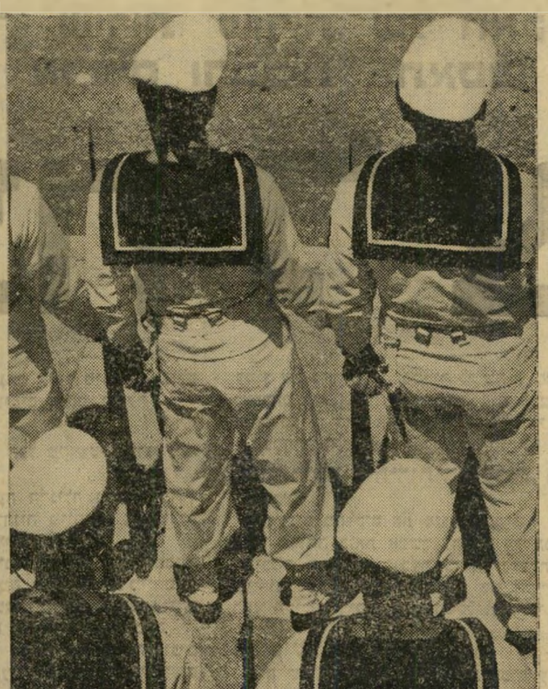

אונים ואין אונים

כאילו נחצב מסלע עמד משמר חיל הים מול במת ההצדעה כל זמן המיצעד. השמש, הרעש, העייפות — לא השפיעו עליהם. לא כל הנוכחים יכלו להתחרות בהם. הצופה (משמאל), השוכבת, התעלפה והיתה זקוקה לטיפול.